

DUMNEZIAȚ

IULIAN TĂNASE

1.

Port asupra mea toate amintirile pe care memoria
mi le îngăduie.

Un băiat în vîrstă de nouă ani merge pe un
drum de țară

se întoarce acasă făcîndu-și loc printre
faldurile transparente ale întunericului.

Luna îl urmărește.

Cînd se oprește el, se oprește și ea.

Băiatul îi face semne cu mîna, îi zîmbește,
pare să îi spună că știe ce se întîmplă.

Luna nu îi face semne cu mîna,
mîinile lunii sînt invizibile,
dar îi zîmbește și ea.

E jocul lor, e un joc care durează deja de mult timp
și va mai dura încă mult timp.

Nimeni nu știe cît durează acest joc între lună și om.

Zîmbetul lunii e vizibil de pe pămînt.

2.

O fetiță în vîrstă de trei ani merge pe stradă
de mîină cu mama ei.

Fetița e fiica băiatului în vîrstă de nouă ani.

Timpul e un tobogan pe care oamenii alunecă
în ambele sensuri.

Alunecăm pe spinarea netedă a timpului, nu știm
unde vom ajunge,
nu știm cînd vom ajunge acolo unde totuși
vom ajunge.

Uneori, toboganul dispare și toate lucrurile
se întîmplă în același timp.

3.

Băiatul zîmbește.

Privește luna și zîmbește.

Ar putea să urle la lună, dar n-o face. Nu încă.

Luna ar putea să urle la el, dar n-o face. Nu încă.

Băiatul se oprește. Încearcă să își amintească
propriul nume.

Nu reușește.

E îngrozitor să nu mai știi cine ești, să îți uiți numele
ca și cum ți-ai uita, cine știe pe unde, cheile
de la casă.

Memoria e o cheie cu care poți intra în casa
dinăuntru tău,
totul e să nu o pierzi.

4.

Fetița de trei ani privește cerul. Cerul o privește
pe fetiță.

Mama o ține de mână. Cerul o ține pe mamă de mână.

Zile în șir plouase, acum cerul este, în sfârșit, senin.

„Uite, mama, s-a vindecat cerul“, spune fetița.

5.

Băiatul luptă cu propria amnezie. Numele l-a părăsit,
a rămas singur sub cerul liber. Faldurile
 întunericului îi flutură
prin față ca niște perdele jerpelite.
Spaima îl cuprinde și tot ceea ce mai poate face
e să își ridice ochii la cer.
Luna îi zîmbește.
Luna are acum chipul fetei de trei ani.
Fetița îi zîmbește micului ei tată în vîrstă
 de nouă ani.
Zîmbetul ei îl ajută să își amintească.
Numele se reîntoarce la el.
Abia acum băiatul se poate întoarce acasă.
Nu te poți întoarce acasă decît dacă știi cine ești.

6.

Port asupra mea toate amintirile pe care memoria
mi le îngăduie.

Ne punem amintirile cap la cap
le înșirăm pe firul invizibil al memoriei
ca pe niște mici mărgelile de sticlă
în care ni se oglindește întreaga viață.
Ce putem spera că vom înțelege din acest șirag?
Unde putem spera că vom ajunge dacă în
fiecare noapte
vom primi în patul nostru o altă amintire?

7.

Un tînăr în vîrstă de douăzeci și unu de ani
face dragoste cu o femeie de șaiszeci și șase de ani.
Corpul femeii miroase a tămîie și a levănțică.
Tînărul intră în carnea ei ca și cum ar intra,
să se roage, într-o bisericuță de lemn.
Lemnul e rînced.
Tînărul se roagă, captiv, în corpul femeii.
Nu știe cum a ajuns acolo.

Asta este o amintire.

Cînd împlinește patruzeci și cinci de ani,
tînărul de douăzeci și unu de ani de odinioară
își face socotelile.
Femeia aceea ar trebui să aibă nouăzeci de ani,
dacă mai este în viață, și de ce n-ar mai fi.
Unii oamenii sînt nemuritori, cel puțin
pentru o vreme.

8.

Un tânăr în vîrstă de douăzeci și unu de ani
face dragoste cu o femeie de nouăzeci de ani.

S-a întîmplat de trei ori, în trei nopți consecutive.
Carnea lui tânără sfîrîia pe grătarul rece al patului –
asta e literatură, poate. N-ar trebui să fie literatură.
Asta e doar o întîmplare, reală sau imaginară,
transformată între timp într-o amintire
 aparent stranie
printre atîtea alte amintiri aparent stranii
care acum țîșnesc la suprafață
din memoria unui bărbat de patruzeci și cinci de ani
care simte dintr-odată nevoia de a-și suna
 o fostă iubită
o întrebă ce mai face
și ea îi spune că nu face bine
și el o întrebă de ce nu face bine
și ea îi spune că tocmai și-a îngropat
fiica în vîrstă de șapte ani

care a murit într-un accident de mașină
împreună cu bunica ei.
Bunica era la volan.

9.

Un bărbat în vîrstă de douăzeci și șapte de ani
face dragoste cu o femeie de treizeci de ani,
e posibil ca ea să fie cea mai frumoasă
femeie din lume.

Un an mai tîrziu, ea moare.

El rămîne în viață pentru a-și aminti de ea.

Timpul e un tobogan pe care
oamenii alunecă în ambele sensuri.

Alunecăm pe spinarea netedă a
timpului, nu știm unde vom ajunge,
nu știm cînd vom ajunge acolo unde
totuși vom ajunge.

Uneori, toboganul dispare și toate
lucrurile se împlă în același timp.

